

Estic content ja que m'aclearis bé la cosa dels meus temors en la terra
carona aquí. No en parli més, ja m'afiguro com és tot. Aviat, aviat, veneta
meua, seré ja l'únic jutge que tindrà, i ja saps que castigo bé.

Talada a la Maria i als dos petits
recorda-me'hi.

Diumenge, 10-3-40.

46

(67)

Maria emyorada: No perdo la paraula. Et deis en la carta meua
del diumenge que avui et dedicaria un ratet i ja em tens feut-ho. Avui
diumenge però de treball que no es distingeix pas dels dies ordinaris. Yo malgrat
tot ho prefereixo. Sacrifiqués prendre la matinada, però una vegada et ací al bosc
m'hi trovo molt millor. Es més distret. Si al Camp disposessim de llor i dogués
tindrà com a Guis un llit individual, la terra tauleta per escriure, etc. seria diferent.

Fes t'afigures, es que es dormien 250 individus en un sol barracó en llibers, com
si estessin en un vaixell? Més, ara he guanyat una hora de dormir. Tot solt sur-
to a les 7. Com que tinc de passar a recollir uns coses al Campament del ajustant
franch, no podien desaparèixer tan mateix i ves per on he guanyat una hora i tot
solt em recoro pel camí parant-me on vull i deixant els aparadors del poble.
No està mal, veneta veneta meua?

El diumenge vaig trovar al Camp la teua carteta junt amb la de ca-
ssa. No pateixis pel pare. La cosa és clara. Segur que està de moment en lliber-
tat provisional que és tan com dir en definitiva. Quan dones aquesta llibertat, és
perquè no hi ha matèria suficient de judici i si no es posa en res, res passa, i ja
saps prou bé que ell restarà prou quiet. Mentrestant s'arreglarà la cosa i segur
potser que a hores d'ara ja han enterrat el procés. Siguis però ben moderada
a l'escriure. Qualsevol imprudència podria repercutir en contra d'ell. T'has
fixat Maria meua? Ells no venen prou clara la nostra situació i la Camé
pregunta com estem ja que creuen que es enganem. Amb tot no precisis res.
Millor que visquis en el dubte que coneixis la realitat. Sofririen i prou han

sosfent perquè els anem a amargar la vida. Una vegada lluis, i refeta la nostra vida ja els explicarem detalladament tot el nostre viure durant aquest any i escaig. Si la mare en fes ací s'afigueria les coses pitxors i prou de natiu la dona. Jo he estat sempre el seu punt floc ja que les meves condicions físiques amb els ossos han estat la seva preocupació constant i ara segun que si alguna tranquil·litat li resta es saber que tu estàs junt a mi i res em manca. Com prens, nemeta mare, el perquè son saludable algunes mentides? Si aquestes engançant fent bé, visquin les mentides.

En Tanne a Saragossa!! Mai és tan lluny com Burgos i segun que s'prestaria a treballar també la seva alliberació. Pobre Tanne, quan sofriu!! Jo, Maria estimada, quan em comparejo amb ells em sento vergonya del nostre lament... Fes el cas d'ell, el de la pobre Beatric que requereix tant de prespectives mentre no s'aclareixi una nova situació allà i jo veig que això va per llarg. Allà amb el seu petit, que no coneix al seu pare i ja deu gaudir com una guatlla... I ara que parlo d'ells, et diré que no se'n va para el Manuel. Solament se'n va companya que vingueren ací d'Argel, que sortí ja fa molt temps en una ^{via} junt amb en Comudell. En dues ocasions he demanat l'adreça a la tia però segun que quan escriu us té les meves ratlles davant i se'n oblidat...

Parlo en la terra de mentides. Jo et diré que ens donarien un bates? Potsar sí. El que tu no saps és que quan arribàrem ens digueren que ens donarien de tot el que ens mancava, i potsar si que et diré que demanàvem orabats. Ara sí, ja donem però són moltes racons. Demà però ens donaran uns calçotets, camisa i boina. Ens donaren el traje i mitjons

i algun parell de sabates, també jo t'hi donaré 5 parells, i cal
bortejar-les i a mi no me'n ha tocat. Saps que he comprat sabates
baixes? L'altre dia per a donar-les, a la forma del peu me les vaig
provar per baixar ací i com que el tinc prou estrany, per no perdre
la costum m'ha fet la llaga al peu dret i no ja els hi tinc por
Menny, mal que he trobat un xicot que calga el meu número i me les
portarà uns dies, altrament si al·lucis del Camp tindria que dur
les sabates dintre la maleta i calgar espendenyes.. Quante, touteris et
conta el teu home, eh?

No compris les espendenyes de caçador. Vaig bé amb les de
betes i cas que plogui portaria els explos. No cal que enviis els di-
ners ja que me'n queda i segons diuen, aquesta setmana pagaran la
prima del us, de febrer i tornaré a ésser ric. Gasto poca cosa. Finc
sempre al meu rebostet, carn mexada, botifarra negra, que hi poso ma-
quan hi ha tripa o lleties, de plat, i si acabis els quartos ja t'ho diu-
Les sabates m'han costat pocs quartos. 70 francs. Són com de tractor
però ben boniques i fan goig. El que interessa és tindre quelcom
per sortir del pas i amb elles en sortiré de sobre.

Saps que aliu vaig rebre paquet? De la "marraine"
de Rouen. M'envià tabac, xocolata i un jersei confeccionat per
la meua de la seva escola. El color és com verdós clar, Porta mànigues.
El guardaré i cas que ho t'agradi el podràs tenir. La llana
és boníssima i la confecció es molt bonica. Ja ho veuràs.

Doncs que et creis, del teu home? No em puc pas queixar de
les bondats de les companyes franceses. Envia el paquet i m'expressa que li digui

si necessito quelcom de coses de toilete, menjar, paper etc. Jo sempre con-
festo igual. Que no necessito res. No sé demanar, mocosa meua. Soc d'aquells
que m'agrada més escapar que recollir. Carallot sempre, i tu... si fa
ho no fa...

Tu he escrit una postal a la tia i li dic ço de la Fesita. També
li dic que tu no li escriuràs, i que has rebut la tarja. És això que volies, no?

Se'm acaba el paper i encara no t'he dit que t'estimo. Y
veig que no et queixes pas. Menys mal que malgrat no ho digui caps que
d'això de l'estimació el teu home te'n té no pas poqueta, eh, mocosa meua?
T'he sabut que no t'arfades, et diria allò que tu saps que t'estimo més, ull
dir, molt, molt, eh? Ya tens sort que eh xavis no has fet res per a me-
surar-ho. Segur però que si això ho menses per sacs, eh, dor, el teu
i el meu, aniria plens a no lligar i ben apretats, eh, que sí, Mica?

Si, mitjana meua, aviat, aviat podrem tindre la joia de veure'ns, d'a-
brassar-nos i de reanudar aquella vida tan nostra, tan l'im pel alta.
Aquella vida que tu i jo sabem menjar, sense mal, care, (no hi cabem
a casa, eh?) amb aquell esperit de servitud tan bo que dona l'estimació.
Taps que recordo alguna vegada i em dic, miru que ella em diu carallot
parò el que ets tu? Quan al llit t'avia allò de la pigera i tu bleda
més que bleda m'averaves el tuyl.... Et torne, vermella, eh, perquè
et dic això? Segur que aquesta carta no la mostriaràs a la bona Marié,
eh? Tot això, tot allò i l'altre de mi, cullà, era la salva de la nostra vida
i si en té de valor aquesta petita coseta!! Per a mi valen més que set francos
junts, t'ho juro.

Apa, que s'acabat el paper.
No et queixis que he fet una lletra ben menuda, eh?
Ben Ten de cor i ànima
Pepe)